

Sygn. akt X U 134/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Maja Ambrozek

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2019 r. we W.

sprawy z odwołania **B. D. (1)**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 13 grudnia 2018 r. znak: (...)

w sprawie B. D. (1)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie;

II. koszty postępowania zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B. D. (2) wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 13 grudnia 2018 r., uchylającego orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 11 września 2018r. i zaliczającego wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności 05-R, 07-S na stałe oraz ustalającego wskazania z punktu 5 i 6 orzeczenia.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, iż spełnia kryteria do zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności, orzeczenia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz przyznania karty parkingowej. Podniosła, że jest osobą schorowaną, od lat leczy się z powodu zespołu bólowego kręgosłupa, jest pod stałą opieką poradni kardiologicznej. Stwierdzono u niej chorobę zwyrodnieniową stawów, w tym kręgosłupa.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że stopień sprawności organizmu wnioskodawczyni w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni B. D. (2) urodziła się w dniu (...)

Orzeczeniem z dnia 11 września 2018 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. zaliczył wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R 07-S na stałe i ustalił, że wnioskodawczyni spełnia wymagania z punktu 5 orzeczenia.

Orzeczeniem z dnia 13 grudnia 2018 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 11 września 2018r. i zaliczył wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności 05-R, 07-S na stałe oraz ustalił wskazania z punktu 5 i 6 orzeczenia.

Biegli lekarze internista, neurolog i ortopeda w opinii z dnia 1 kwietnia 2019r. 13 lipca 2017r. stwierdzili, że powódka nie może zostać uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu wyższym niż umiarkowany. Orzeczenie (...) co do stopnia, symbolu i czasu trwania niepełnosprawności jest właściwe.

W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że rozpoznawane u wnioskodawczyni schorzenia mają przebieg łagodny., bez istotnych powikłań narządowych. Zmiany zwyrodnieniowe układu ruchu nie upośledzają istotnie życia powódki w zakresie podstawowych czynności dnia codziennego. Funkcja układu ruchu jest dobra i pozwala na czynności codzienne w pełnym zakresie oraz poruszanie się samodzielnie w mieszkaniu i poza nim. Wnioskodawczyni jest w pełni wydolna krążeniowo i oddechowo oraz sprawna mentalnie. . Nie stwierdza się u niej upośledzenia funkcji narządów zmysłów, szczególnie narządu wzroku. Wnioskodawczyni jest samodzielna w podstawowych czynnościach dnia codziennego. . Przy braku upośledzenia funkcji podporowej lokomocyjnej kończyn dolnych i zachowanej wydolności krążeniowo oddechowej brak jest podstaw do przyznania karty parkingowej.

W opinii drugiego zespołu biegłych internisty, neurologa i ortopedy stan zdrowia wnioskodawczyni nie uzasadnia zaliczenia jej do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym. Wnioskodawczyni nie spełnia również przesłanek do uzyskania tzw. Karty parkingowej.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że wnioskodawczyni wymaga częściowej pomocy osób drugich dla zaspakajanie potrzeb życia codziennego. Stwierdzany zakres ruchów jest samodzielna w czynnościach dnia codziennego może jedynie wymagać częściowej lub czasowej pomocy przy wykonywaniu niektórych z nich. Stwierdzany zakres ruchów stawów kończyn dolnych i kręgosłupa skutkuje niewielkim upośledzeniem sprawności chodu, które nie uzasadnia przyznania prawa do posiadania karty parkingowej. . Badaniem neurologicznym nie stwierdzono cech uszkodzenia obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego, niedowładów kończyn, zaburzeń zborności, patologicznych objawów piramidowych, objawów korzeniowych rozciągowych i ubytkowych. Nadciśnienie tętnicze i migotanie przedsionków nie skutkują znaczną niewydolnością układu krążenia.. Przewlekłe zapalenie oskrzeli oraz zmiany pozapalne płuc stwierdzone w badaniu TK klatki piersiowej nie skutkują istotnym upośledzeniem wydolności oddechowej.

Dowody:

Akta orzecznicze (...)

dokumentacja medyczna k. 6-15,

opinia biegłego lekarza internisty, ortopedy i neurologa z 1.04..2019r. k.21-22,

opinia biegłego lekarza internisty, ortopedy i neurologa z dnia 16.09.2019r. k. 43-44,

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni domagała się zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. poprzez zaliczenie jej do grupy osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym oraz przyznania prawa do tzw. karty parkingowej.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 2046 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei art. 4 ust. 2 ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza w myśl art. 4 ust. 4 ustawy naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Zaliczenie zatem do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych, w tym z dwóch niezależnych opinii biegłych sądowych tych samych specjalności wynika, że stan zdrowia wnioskodawczynie nie uzasadnia uznania jej za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym. Wnioskodawczynie posiada uprawnienia emerytalne, dlatego też jej zdolność do pracy nie podlega ocenie, jednak jak wyżej wskazano, z uwagi na brzmienie art. 4 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym zalicza się osobę wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Opinie biegłych wskazują jednak, że taki stan u wnioskodawczynie nie występuje, co wynika z przedłożonej przez nią dokumentacji medycznej. Wnioskodawczynie ma naruszoną sprawność organizmu, ale wymaga jedynie częściowej pomocy przy wykonywaniu czynności dnia codziennego.

Sąd w całości podzielił stanowisko zawarte w złożonej przez biegłych opinii, która spełnia wszelkie wymogi stawiane tego typu dowodom. Wydane przez biegłych opinie zostały poprzedzone badaniem wnioskodawczynie oraz analizą bogatej dokumentacji medycznej, są rzetelne, wyczerpujące i logicznie uzasadnione. Biegli zgodnie uznali, że nie ma podstaw do zaliczenia wnioskodawczynie do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym.

Podkreślenia wymaga, że wnioskodawczynie nie złożyła do żadnych zastrzeżeń.

Wnioskodawczynie nie spełnia również przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.Dz.U. z 2018r. poz. 1990 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W przypadku osób z niepełnosprawnością zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku) lub 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Jak wynika z opinii biegłych, stan zdrowia wnioskodawczynie nie uzasadnia zaliczenia jej do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym.

Jednocześnie, jakkolwiek niepełnosprawność wnioskodawczynie w stopniu umiarkowanym wynika z przyczyn kodowanych symbolem 05-R, to jednak nie powoduje ona u wnioskodawczynie znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd – na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie wnioskodawczynie oddalił.